

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

2. července 2015(*)

„řízení o předběžné otázce – DPH – Směrnice 2006/112/ES – Dodání zboží, nebo poskytnutí služby – Leasingová smlouva – Navrácení nemovitosti, která byla předmětem leasingové smlouvy, pronajímateli – Výraz „zrušení, vypovězení, odstoupení, celkové nebo částečné nezaplacení“ – Právo pronajímatele na snížení daňového základu – Dvojitý zdanění – Samostatná plnění – Zásada daňové neutrality“

Ve věci C-209/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vrhovno sodišče (Slovinsko) ze dne 16. dubna 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 25. dubna 2014, v řízení

NLB Leasing d.o.o.

proti

Republice Slovinsko,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J.-C. Bonichot (zpravodaj), A. Arabadžev, J. L. da Cruz Vilaça a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za NLB Leasing d.o.o. J. Podlipnikem, daňovým poradcem,
- za slovinskou vládu T. Mihelič Žitko, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi C. Soulay a L. Lozano Palacios, jakož i M. Žebrem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 odst. 1, článku 14, čl. 24 odst. 1, a čl. 90 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, s. 1, dále jen „směrnice o DPH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností NLB Leasing d.o.o. (dále jen „NLB“) a Republikou Slovinsko, zastoupenou Ministerstvem za finance (Ministerstvo financí) ve věci odmítnutí, ze strany posledně jmenovaného, umožnit opravu částky daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) zaplacené po uzavření dvou leasingových smluv.

Právní rámec

Unijní právo

3 Ustanovení čl. 2 odst. 1 směrnice o DPH zní takto:

„1. Předmetem DPH jsou tato plnění:

a) dodání zboží za úplatu uskutečně v rámci členského státu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková;

[...]

c) poskytnutí služby za úplatu uskutečně v rámci členského státu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková;

[...]“

4 Článek 14 směrnice o DPH stanoví:

„1. ‚Dodáním zboží‘ se rozumí převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník.

2. Kromě plnění podle odstavce 1 se za dodání zboží považují tato plnění:

[...]

b) skutečné předání zboží na základě smlouvy o nájmu zboží na dobu určitou nebo o prodeji zboží s odložením platby, v níž je stanoveno, že za obvyklých okolností bude vlastnické právo převedeno nejpozději k okamžiku zaplacení poslední splátky;

[...]“

5 Článek 24 odst. 1 směrnice o DPH stanoví:

„ ‚Poskytnutím služby‘ se rozumí každé plnění, které není dodáním zboží.“

6 Článek 90 směrnice o DPH zní takto:

„1. Je-li zaplacení ceny zrušeno nebo vypovězeno, je-li cena zcela nebo zčásti nezaplacena nebo je-li snížena po uskutečnění plnění, základ daně se přiměřeně sníží za podmínek stanovených členskými státy.

2. Členské státy se mohou odchýlit od odstavce 1 v případě celkového nebo částečného nezaplacení ceny.“

Slovinské právo

7 Podle § 3 odst. 1 zákona o DPH (Zákon o dani z přidané hodnoty, dále jen „ZDPH“) podléhají DPH následující plnění:

„1. dodání zboží za úplatu na území Republiky Slovensko [...] osobou povinnou k dani [...] v rámci její hospodářské činnosti;

[...]

3. poskytování služeb za úplatu na území Republiky Slovensko osobou povinnou k dani v rámci její hospodářské činnosti;

[...]“

8 Podle článku 6 ZDPH-1:

„1. Za ‚dodání zboží‘ se považuje převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník.

2. Za dodání zboží se považuje rovněž:

[...]

b) skutečné předání zboží na základě smlouvy o nájmu zboží na dobu určitou [...], v níž je stanoveno, že za obvyklých okolností bude vlastnické právo převedeno nejpozději k okamžiku zaplacení poslední splátky;

[...]“

9 Článek 14 odst. 1 ZDPH-1 stanoví, že za „poskytnutí služby“ se považuje každé plnění, které není dodáním zboží.

10 Článek 39 odst. 2 a 3 ZDPH-1 zní takto:

„2. V případě zrušení objednávky, vrácení nebo snížení ceny po uskutečnění plnění se základ daně přiměřeně sníží. Osoba povinná k dani může opravit (snížit) výši přiznané DPH, pokud odběratel zboží nebo služeb opraví (sníží) výši DPH, kterou odečetl a oznámí to písemně dodavateli.

3. Osoba povinná k dani může rovněž opravit (snížit) výši DPH, kterou má zaplatit, pokud nebyla zaplacená či byla zaplacená jen částečně, na základě pravomocného soudního rozhodnutí, kterým bylo schváleno ukončené úpadekové řízení, nebo na základě dokončeného vyrovnacího řízení [...]. Pokud osoba povinná k dani později obdrží úplnou či částečnou platbu za dodané zboží či poskytnuté služby, ve vztahu k nimž upravila daňový základ v souladu s tímto odstavcem, zaplatí z obdržené částky DPH.“

11 Článek 13 prováděcího nařízení ZZDPH-1 (Pravidla o provádění Zakona o dani z přidané hodnoty) stanoví:

„1. DPH se nepřiznává ani neodvádí z náhrad.

2. Za náhrady podle předchozího odstavce se považují zejména:

– dodání, které dodavatel uskuteční z titulu náhrady škody způsobené dřívějším dodáním, pokud je dodavatel za škodu a její následky odpovědný na základě zákona či smlouvy;

- úroky z prodlení, které osoba povinná k dani účtuje svému dlužníkovi až do výše zákonné sazby, jakož i náklady spojené s výzvou k zaplacení;
- smluvní pokuty;
- náhrady škody související se zrušením smlouvy, pokud plátce při té příležitosti neobdržel žádné zboží či služby.

3. Pokud je smlouva řádně splněna, podléhá toto řádné splnění DPH.“

12 Podle článku 41 prováděcího nařízení ZDDV-1:

„[...]

2. V souladu s čl. 39 odst. 2 ZDDV-1 může osoba povinná k dani snížit částku DPH v míře odpovídající později sjednaným slevám, jako jsou například super-rabaty nebo slevy sjednané z důvodu nižší kvality zboží, pokud jsou sjednány přímo mezi dodavatelem a příjemcem.

3. Snížení daňového základu dodavatele podle čl. 39 odst. 2 ZDDV-1 nelze provést před zdanovacím obdobím, ve kterém dodavatel obdržel písemné oznámení od příjemce, že poslední uvedený opravil odpout DPH.

[...]“

Spor v povodním řízení a podstatné otázky

13 V únoru 2008 společnost NLB, výtěitel, a společnost Domino ing, d.o.o. (dále jen „Domino“), dlužník, uzavřely dvě smlouvy o krátkodobé účelové půjčce, jakož i dohody o „obchodní spolupráci“. Poslední uvedené dohody zejména stanovily, že účelem půjček poskytnutých společností NLB společnosti Domino je nákup nemovitostí s cílem výstavby obytných budov a že společnost NLB může, pokud si to bude přát, financovat uvedenou výstavbu, na které – jak uznává – má zájem. Společnost Domino prostřednictvím uvedených půjček získala nemovitosti, jejichž předchozími vlastníky byly – ve vztahu ke smlouvám uzavřeným mezi společnostmi NLB a Domino – tětí osoby.

14 V dubnu 2009 společnosti NLB a Domino uzavřely dva soubory smluv, které – podle informací Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud) – představují transakci zvanou „zpětný leasing“ („sale and lease back“). Zprv se společnost NLB stala na základě dvou kupních smluv vlastníkem nemovitostí, které předtím koupila společnost Domino, a zadruhé se zároveň na základě dvou leasingových smluv zavázala pronajmout uvedené nemovitosti společnosti Domino na období několika měsíců. Leasingové smlouvy bez ohledu na dříve uzavřené smlouvy o obchodní spolupráci uzavřené mezi oběma společnostmi stanovily, že před uplynutím doby jejich platnosti musí společnost Domino učinit volbu mezi třemi následujícími možnostmi, tedy buď prodloužit dobu trvání smluv, nebo vrátit nemovitosti společnosti NLB, nebo uplatnit kupní opce, kterými vti uvedeným nemovitostem disponovala, a zaplatit veškeré zbývající splátky dlužné společnosti NLB.

15 Při uzavření leasingových smluv společnost NLB zaplatila DPH z částky fakturované společnosti Domino v uvedených smlouvách, tedy z částky odpovídající všem měsíčním splátkám, včetně kupních opcí poskytnutých poslední uvedené.

16 Vzhledem k tomu, že společnost Domino ke dni uplynutí doby platnosti leasingových smluv nezaplatila všechny splátky, které dlužila společnost NLB, poslední jmenovaná využila možnosti

plynoucí z uvedených smluv a nemovitosti, které byly předmětem leasingových smluv, se navrátily do jejího vlastnictví. V červenci 2010 společnost NLB uvedené nemovitosti prodala jako stavební pozemky třetí společnosti, tedy společnosti Sava IP, d.o.o. (dále jen „Sava IP“) a při té příležitosti podala přihlášku k DPH.

17 Z důvodu nesplnění povinností poskytlých společností Domino na základě leasingových smluv společnost NLB požádala o úpravu částky přihlášené DPH ve výši hodnoty kupních opcí stanovené v uvedených smlouvách.

18 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí plyne, že společnost NLB a Domino v souladu s podmínkami leasingových smluv provedly konečné vyúčtování, podle kterého společnost NLB vyplatila společnosti Domino částku odpovídající rozdílu mezi výnosem dosaženým z prodeje nemovitostí společnosti Sava IP na jedné straně a částkami, které společnost Domino nezaplatila, včetně kupních opcí na druhé straně.

19 Společnost NLB odešla od prodejní ceny dotčených nemovitostí zaprvé částku odpovídající DPH, kterou zaplatila při tomto převodu, zadruhé splátky týkající se kupních opcí dosud nezaplacených společností Domino a konečně zatím splátky, které společnost Domino kromě jiného dlužila společnosti NLB. Rozdíl pak přivedla společnost Domino. Následně společnost NLB zaslala společnosti Domino dva dobropisy na částku odpovídající splátkám za kupní opce, čímž tyto splátky zrušila.

20 Rozhodnutím ze dne 5. června 2012 slovinské daňové orgány odmítly vyhovět žádosti společnosti NLB o snížení výše DPH zaplacené uvedenou společností při uzavření leasingových smluv, protože dva dobropisy nepředstavují zákonný základ pro snížení daňového základu společnosti NLB. Měly za to, že uvedené smlouvy nebyly „vypovězeny“ a vrácení nemovitostí společnosti NLB nepředstavuje „navrácení“ ve smyslu čl. 39 odst. 2 ZDDV-1, který do slovinského práva provádí čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH. Podle uvedených orgánů totiž pronajímatel převzal roli věřitele a na účet nájemce prodal nemovitosti společnosti Sava IP.

21 Společnost NLB napadla rozhodnutí slovinských daňových orgánů podáním správní žaloby k Ministerstvu financí a poté podáním žaloby k příslušnému soudu prvního stupně. Obě žaloby byly zamítnuty.

22 V kasačním opravném prostředku společnost NLB tvrdí, že výklad článku 39 ZDDV-1 a čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH provedený daňovou správou a soudem prvního stupně je nesprávný. Navrácení nemovitostí, k nimž společnost Domino přistoupila kvůli nesplnění svých smluvních povinností, představuje jeden z případů, kterých se týkají uvedená ustanovení. Společnost NLB rovněž tvrdí, že pokud by nemohla snížit svůj daňový základ v kontextu, jako je kontext věci v původním řízení, byla by porušena zásada daňové neutrality, jelikož podruhé zaplatila DPH při převodu nemovitostí na třetí společnost.

23 Za těchto okolností se Vrhovno sodišče rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být s ohledem na okolnosti v původním řízení čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH vykládán v tom smyslu, že vrácení nemovitostí, která je předmětem leasingu, v důsledku ástčného nesplnění závazků nájemce do vlastnictví pronajímatele, s ohledem na následný prodej a výkon dalších povinností stanovených v dotčené smlouvě představuje, přestože k němu dojde až po termínu splatnosti všech leasingových splátek, případ zrušení, vypovězení, odstoupení, celkového nebo ástčného nezaplacení po dodání, pro které se základ daně přiměřeně sníží?

2) Mají být čl. 2 odst. 1, článek 14 a čl. 24 odst. 1 směrnice o DPH vykládány v tom smyslu, že

částku dvou kupních opcí, která představuje převážnou část celkových závazků splatných na základě smluv o finančním leasingu, kterou nájemce pronajímateli zaplatil tak, že z důvodu částečného nesplnění závazků pronajímatel znovu nabyl vlastnictví k předmětu leasingu, prodal ho třetí osobě a přebytek z výnosu z takového prodeje vyplatil nájemci, přičemž v konečném vyúčtování od něj odešel také částku kupních opcí, je třeba považovat za platbu připlnění smlouvy a dodání zboží, které jako takové podléhá DPH; nebo za platbu za službu nájmu nebo užívání nemovitosti (jako takové podléhající DPH ze zákona nebo na základě rozhodnutí osoby povinné k dani); nebo za náhradu škody za odstoupení od smlouvy zaplacenou na odstranění újmy způsobené neplněním nájemce, která nemá přímé spojení s jakýmkoli úplatným poskytováním služeb a jako taková nepodléhá DPH.

3) Pokud je na druhou otázku třeba odpovědět tak, že se jedná o platbu za dodávku zboží a provedení smlouvy, vyvstává otázka, zda zásada neutrality DPH brání tomu, aby pronajímatel zaplatil dvakrát DPH na výstupu: poprvé při uzavření leasingové smlouvy (včetně hodnoty kupních opcí, které představují převážnou část smluvní hodnoty) a podruhé z důvodu částečného nesplnění závazků nájemce při (opětovném) prodeji nemovitosti třetí osobě, aťkoli by emeno DPH vyplývající z tohoto druhého dodání by měl pronajímatel v rámci závazčného vyúčtování přenést na nájemce.

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

24 Z předkládacího rozhodnutí plyne, že společnost NLB, pronajímatel, a společnost Domino, nájemce, uzavřely dvě leasingové smlouvy, jejichž předmětem je pronájem dvou nemovitostí. Rovněž se jeví, že z uvedeného rozhodnutí plyne, že společnost NLB z důvodu nesplnění povinností příslušejících společnosti Domino v souladu se smlouvami uvedené nemovitosti znovu nabyla do vlastnictví, prodala je třetí osobě a přebytek z výnosu z tohoto prodeje vyplatila společnosti Domino, přičemž v konečném vyúčtování od něj odešla částku kupních opcí. V tomto kontextu se předkládající soud druhou z otázek, kterou je třeba přezkoumat na prvním místě, v podstatě táže, zda musí čl. 2 odst. 1, článek 14 a čl. 24 odst. 1 směrnice o DPH být vykládány v tom smyslu, že leasing, jako je leasing dotčený ve věci v původním řízení, představuje dodání zboží či poskytování služeb ve smyslu uvedených ustanovení.

25 Je třeba připomenout, že v rámci řízení zahájeného podle článku 267 SFEU není v pravomoci Soudního dvora, aby uplatnil pravidla unijního práva na konkrétní případ (rozsudek Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, bod 21). V takové věci, jako je věc v původním řízení, je tedy věcí předkládajícího soudu provést právní kvalifikaci nezbytnou pro řešení sporu v původním řízení. Soudnímu dvoru naproti tomu přísluší poskytnout předkládajícímu soudu veškerá nezbytná vodítka, která jej při tomto posouzení povedou (rozsudek Patriciello, C-163/10, EU:C:2011:543, bod 23).

26 Nezávisle na otázce, zda s ohledem na základní okolnosti sporu v původním řízení je poskytnutí leasingu ve skutečnosti součástí jediného plnění složeného z více prvků, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, je třeba předkládajícímu soudu poskytnout informace, které mu umožní pro účely DPH posoudit právní povahu poskytnutí leasingu.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 24 odst. 1 směrnice o DPH „se „[p]oskytnutím služby“ rozumí každé plnění, které není dodáním zboží“. Pokud jde o pojem „dodání zboží“, požaduje podle čl. 14 odst. 1 uvedené směrnice „převod práva nakládat s hmotným majetkem jako vlastník“. Kromě toho čl. 14 odst. 2 písm. b) směrnice o DPH považuje za „dodání zboží“ skutečné předání zboží na základě smlouvy o nájmu tohoto zboží na dobu určitou, v níž je stanoveno, že za obvyklých okolností bude vlastnické právo převezeno nejpozději k okamžiku

zaplacení poslední splátky.

28 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora plyne, že je nutné rozlišovat mezi operativním leasingem a finančním leasingem, přičemž finanční leasing je charakterizován převodem většiny výhod a rizik spojených s právním vlastnictvím na nájemce. Skutečnosti, že převod vlastnického práva je stanoven ve smlouvě nebo že současná hodnota splátek je prakticky totožná s prodejní cenou zboží, představují, samostatně nebo společně, kritéria umožňující určit, zda smlouva může být kvalifikována jako smlouva o finančním leasingu (v tomto smyslu viz rozsudek Eon Aset Menidjunt, C-118/11, EU:C:2012:97, bod 38).

29 Mimoto pojem dodání zboží se nevztahuje na převod vlastnictví ve formách upravených použitelným vnitrostátním právem, ale zahrnuje jakýkoli převod hmotného majetku smluvní stranou, která druhou smluvní stranu oprávní, aby s ním nakládala, jako by byla vlastníkem tohoto majetku (rozsudek Eon Aset Menidjunt, C-118/11, bod 39 a citovaná judikatura).

30 V případě, že smlouva o leasingu týkající se nemovitosti tedy stanoví, že vlastnické právo k uvedené nemovitosti bude převedeno na nájemce po ukončení platnosti smlouvy, nebo že nájemce získá základní vlastnosti vlastníka uvedené nemovitosti, zejména že je na něj převedena většina výhod a rizik spojených s právním vlastnictvím této nemovitosti a že současná hodnota splátek je prakticky totožná s prodejní hodnotou zboží, musí být operace plynoucí z takové smlouvy považována za nabytí investičního majetku (v tomto smyslu viz rozsudek Eon Aset Menidjunt, C-118/11, bod 40).

31 V tomto ohledu základní skutečnosti sporu v původním řízení, tedy zejména ustanovení smlouvy o „obchodní spolupráci“, jakož i transakce uskutečněné po konečném vyúčtování naznačují, že cílem uvedených leasingových smluv byl převod vlastnictví nemovitostí, které byly předmětem uvedených smluv, na společnost Domino, což předkládajícímu soudu přislouší ověřit ve světle kritérií připomenutých v bodech 26 až 30 tohoto rozsudku.

32 Z předcházejících úvah plyne, že čl. 2 odst. 1, článek 14 a čl. 24 odst. 1 směrnice o DPH musí být vykládány v tom smyslu, že v případě, že smlouva o leasingu týkající se nemovitosti stanoví, že vlastnické právo k uvedené nemovitosti bude převedeno na nájemce po ukončení platnosti smlouvy, nebo že nájemce získá základní vlastnosti vlastníka uvedené nemovitosti, zejména že je na něj převedena většina výhod a rizik spojených s právním vlastnictvím této nemovitosti a že současná hodnota splátek je prakticky totožná s prodejní hodnotou zboží, musí být operace plynoucí z takové smlouvy považována za nabytí investičního majetku.

K první otázce

33 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda za okolností sporu v původním řízení, jak vyplývají z bodu 24 tohoto rozsudku, musí být čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH vykládán v tom smyslu, že vrácení nemovitosti, která je předmětem leasingu, do vlastnictví pronajímatele představuje případ zrušení, vypovězení, odstoupení, celkového nebo částečného nezaplacení či snížení ceny ve smyslu uvedeného ustanovení.

34 Zatímco předkládajícímu soudu přislouší provést právní kvalifikaci plnění uskutečněných společnostmi NLB a Domino, Soudnímu dvoru přislouší, aby předkládajícímu soudu poskytl veškerá nezbytná vodítka, která jej při tomto posouzení povedou.

35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH, který se vztahuje na případy zrušení, vypovězení, odstoupení, celkového nebo částečného nezaplacení ceny či snížení ceny po datu uskutečnění plnění, ukládá členským státům povinnost snížit základ daně, a tudíž částku DPH dlužnou osobou povinnou k dani pokaždé, když osoba povinná k dani neobdrží

po uzavření transakce část nebo celé protiplnění. Toto ustanovení je výrazem základní zásady směrnice o DPH, podle níž je základ daně tvořen skutečně přijatým protiplněním, a jejímž důsledkem je, že daňový orgán nemůže vybrat částku DPH převyšující částku, která byla osobou povinné k dani zaplacená (rozsudek Almos Agrárkölkereskedelmi, C-337/13, EU:C:2014:328, bod 22).

36 Z judikatury Soudního dvora plyne, že kromě případů zrušení či odstoupení od smlouvy, v nichž jsou smluvní strany navráceny do situace, v jaké se nacházely před uzavřením smlouvy, a osoba povinná k dani již pohledávkou nedisponuje, se čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH týká pouze situací, kdy druhá smluvní strana nezaplatí, nebo zaplatí jen část pohledávky, k jejímuž uspokojení je tudíž ve smyslu uvedené smlouvy nadále povinna (v tomto smyslu viz rozsudek Almos Agrárkölkereskedelmi, C-337/13, EU:C:2014:328, body 23 a 24).

37 Daňový základ osoby povinné k dani tudíž nemůže být snížen, pokud tato osoba povinná k dani za podmínek stanovených ve smlouvě skutečně obdržela veškeré platby jako protiplnění za uskutečněné plnění, nebo pokud příjemce uvedeného plnění již osobou povinné k dani nedluží sjednanou částku, aniž by byla smlouva vypovězena či od ní bylo odstoupeno.

38 Z výše uvedených úvah plyne, že čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje, aby si osoba povinná k dani snížila daňový základ, pokud skutečně obdržela veškeré platby jako protiplnění za uskutečněné plnění, nebo pokud druhá smluvní strana již osobou povinné k dani nedluží sjednanou částku, aniž by byla smlouva vypovězena či od ní bylo odstoupeno.

Ke třetí otázce

39 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být zásada daňové neutrality vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba povinná k dani zaplatila DPH poprvé při uzavření leasingové smlouvy obsahující kupní opci a podruhé při převodu předmětu uvedené smlouvy na třetí společnost, k němuž došlo v důsledku nesplnění smluvních povinností ze strany nájemce.

40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z judikatury Soudního dvora plyne, že zásada daňové neutrality, která je vlastní společnému systému DPH, brání tomu, aby zdanění profesní činnosti osoby povinné k dani vedlo ke dvojímu zdanění (v tomto smyslu viz rozsudky Puffer, C-460/07, EU:C:2009:254, body 45 a 46, jakož i Klub, C-153/11, EU:C:2012:163, bod 42).

41 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že pro účely DPH musí být každé plnění za běžných podmínek považováno za vlastní a samostatné, jak to vyplývá z čl. 1 odst. 2 druhého pododstavce směrnice o DPH (rozsudek BG Leasing, C-224/11, EU:C:2013:15, bod 29). Avšak za určitých okolností musí být několik formálně oddělených plnění, která by mohla být poskytnuta zvlášť, a tak vést individuálně ke zdanění nebo osvobození od daně, považováno za jediné plnění, pokud tato plnění nejsou samostatná (v tomto smyslu viz rozsudek RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland, C-155/12, EU:C:2013:434, bod 20).

42 V souladu s uvedenou judikaturou přísluší předkládajícímu soudu ověřit, zda musí plnění dotčená ve věci v původním řízení, tedy zaprvé plnění uskutečněná ve prospěch společnosti Domino a zadruhé převod nemovitostí na třetí společnost, být považována za „jediné plnění“. To platí zejména v případě, pokud osoba povinná k dani dodá více prvků nebo uskuteční více úkonů, které jsou vzájemně spojeny tak těsně, že objektivně tvoří jediné nedělitelné hospodářské plnění, jehož rozdělení by bylo umělé.

43 Pokud se ukáže, že uvedená plnění nelze považovat za součásti jediného plnění, nebrání

zásada daňové neutrality tomu, aby pro účely DPH byla považována za samostatného zdaněného.

44 Z předcházejících úvah plyne, že zásada daňové neutrality musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby poskytnutí leasingu, který se týká nemovitostí, na jedné straně a na druhé straně převod uvedených nemovitostí na třetí osobu (která není smluvní stranou leasingové smlouvy), byly pro účely DPH považovány za samostatného zdanění, pokud uvedená plnění nelze považovat za součásti jediného plnění, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky převodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Ustanovení čl. 2 odst. 1, článku 14 a čl. 24 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládány v tom smyslu, že v případě, že smlouva o leasingu týkající se nemovitosti stanoví, že vlastnické právo k uvedené nemovitosti bude převedeno na nájemce po ukončení platnosti smlouvy, nebo že nájemce získá základní vlastnosti vlastníka uvedené nemovitosti, zejména že je na něj převedena většina výhod a rizik spojených s právním vlastnictvím této nemovitosti a že souhrnná hodnota splátek je prakticky totožná s prodejní hodnotou zboží, musí být operace plynoucí z takové smlouvy považována za nabytí investičního majetku.

2) Článek 90 odst. 1 směrnice 2006/112 musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje, aby si osoba povinná k dani snížila daňový základ, pokud skutečně obdržela veškeré platby jako protiplnění za uskutečněné plnění, nebo pokud druhá smluvní strana již osobě povinné k dani nedluží sjednanou částku, aniž by byla smlouva vypovězena či od ní bylo odstoupeno.

3) Zásada daňové neutrality musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání tomu, aby poskytnutí leasingu, který se týká nemovitostí, na jedné straně a na druhé straně převod uvedených nemovitostí na třetí osobu (která není smluvní stranou leasingové smlouvy), byly pro účely DPH považovány za samostatného zdanění, pokud uvedená plnění nelze považovat za součásti jediného plnění, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu.

Podpisy.

* Jednací jazyk: slovinština.